

РЕШЕНИЕ

№ 816

гр. Русе, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Венцислав Д. Василев

при участието на секретаря Юлия К. Острева
като разгледа докладваното от Венцислав Д. Василев Административно наказателно дело № 20234520201916 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от Н. И. П. против наказателно постановление № 23-1085-002174/31.07.2023г. на Началника група при сектор “Пътна полиция” при ОД на МВР гр.Русе. Същият моли съда да отмени изцяло наказателното постановление, като незаконосъобразно.

Жалбоподателят, редовно призован в съдебно заседание се явява лично и с упълномощен процесуален представител, като поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, редовно призован не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Районна прокуратура - Русе редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е правоспособен водач на МПС категория “В”.

На 21.06.2023г., около 17,05ч. жалбоподателят управлявал л.а. „Алфа Ромео 146“ с ДК№ Р 47 49 КА в района на кръстовището на ул.“Стефан Стамболов“ и бул.“България“ в гр.Русе. Там бил спрян за проверка по ЗДвП от служители на Сектор „Пътна полиция“ в гр.Русе, които поискали да го изпробват за употреба на наркотици с техническо средство „Дръг тест 5000“, което жалбоподателят отказал. Бил му издаден талон за изследване на кръв и урина в болнично заведение, но той не се явил в указания му срок в такова. За отказа

му да се изследва за употреба на наркотични вещества П. П. съставил АУАН против жалбоподателя, а въз основа на него АНО издал обжалваното наказателно постановление, с което му наложил наказание „глоба“ в размер на 2 000 лв. и ЛПУМПС за срок от 24 месеца по чл.174 ал.3 пр.2 от ЗДвП за отказа му да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техни аналози.

Тази фактическа обстановка съдът приема за установена от събраните в хода на делото доказателства.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН и от лице, което има право на жалба. С нея се обжалват единствено размерите на двете кумулативни наказания „глоба“ и ЛПУМПС и се иска производството по делото да протече по реда на съкратеното съдебно следствие.

Разгледана по същество е неоснователна. В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон досежно и двете нарушения.

Производството по делото е по реда на съкратено съдебно следствие във варианта по чл.63б ал.3 вр.ал.1 т.1 от ЗАНН, като жалбоподателят изцяло признава фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление и дава съгласие да не се събират доказателства за тези факти. В този смисъл на жалбоподателя с определение му е обявено, че при постановяване на решението ще ползва признанието му без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление.

При такъв диференциран ред за провеждане на съдебното следствие няма да излага съображения, относно доказаността и авторството на административното нарушение. Още повече в случая самопризнанието изцяло се подкрепя от всички събрани по делото доказателства. В този смисъл съдът намира, че жалбоподателят е извършил нарушението, за което е наказан, като е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества при управление на МПС.

От обективна страна нарушението по чл.174 ал.3 пр.2 от ЗДвП е извършено чрез бездействие при правно дължимо поведение за действие.

От субективна страна нарушението е извършено умишлено при форма на вината пряк умисъл. Жалбоподателят е разбирал, че с деянието си нарушава реда на държавното управление, но е искал настъпването на последиците му. Интелектуалната страна на умисъла е обхващала и представите, че в случай на положителна проба за наркотици ще понесе по-тежката наказателна отговорност, което и именно го е мотивирало да откаже проверката.

Съдът намира, че искането за намаляване на административните наказания е неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение. Неоснователността произтича от това, че в закона не съществува такава възможност, защото от една страна и двете наказания са от характера на абсолютно определените, а от друга не е налице позитивна правна уредба, идентична с тази по чл. 371 т.2 вр.чл.372 ал.4 вр. чл.373 ал.2 от

НК. Отделно от това такава възможност не е предвидена и в чл.27 ал.5 от ЗАНН, доколкото тази разпоредба визира други случаи, предвидени в ЗАНН, но не и чл.63б ал.3 и ал.4 от с.з.

На първо място следва да се посочи, че както от граматическото тълкуване, така също и от сравнителното тълкуване с текста на чл.373 ал.2 от НПК, препращащ към разпоредбата на чл.58а от НК се налага извода, че подобна процесуална възможност по ЗАНН не съществува. Това е така, доколкото разпоредбата на чл.373 ал.2 от НК изрично препраща към чл.58а от НК и независимо от волята на съда, наказанието „лишаване от свобода“ (единствено) следва да бъде намалено с една трета след индивидуализацията му по чл.54 от НК. В случая прилагане на подобна разпоредба по аналогия, макар и в полза на дееца, е невъзможна дори и поради това, че в ЗАНН подобно административно наказание не съществува. В тази връзка следва да се посочи, че разпоредбите и на чл.63б ал.1 т. и т.2 от ЗАНН, уреждащи и двете хипотези на съкратено съдебно следствие по този закон само дават възможност на съда да намали наказанията, но доколкото същите не са определени в минималните си размери, съответно не са от характера на абсолютно определените какъвто е настоящият случай; това следва от употребата на думата „може“, като в противен случай това изрично щеше да бъде указано в закона, както в чл.373 ал.2 от НПК вр.чл.58а от НК и напр.чл.55 от НК. Отделно от това в ЗАНН са възприети съвсем други принципи при определяне на административните наказания – забрана за условно наказание (чл.19 от ЗАНН), забрана за замяна на наказанията с по-леки по вид, освен в случаите по чл.15 ал.2 от ЗАНН (чл.27 ал.4 от ЗАНН; чл.55 ал.1 т.2 от НК дава възможност за подобна замяна и по отношение на пълнолетни), а също и забрана за определяне на наказанието под най-ниския предел, освен в случаите, предвидени в закона (чл.27 ал.5 от ЗАНН). Тези случаи са единствено разпоредбите на чл.58б ал.8 и чл.79б ал.1 от ЗАНН, което също води до извода, че ако законодателят е предвидил определяне на наказанието, както „глоба“, така и временно лишаване от правото да се упражнява определена професия или дейност, под най-ниския предел, това изрично щеше да бъде посочено в разпоредбите на чл.63б ал.5 и ал.6 от ЗАНН, вкл. и рамките, в които може да бъде сторено това.

При това положение мотивите на жалбоподателя за отказа му да даде проба за наличие на наркотични вещества или техни аналози – честата употреба на лекарството Лексотан, с оглед възможността полевият тест да даде грешка, т.е. положителен резултат е несъстоятелен. В случай, че жалбоподателят е имал такива опасения не е имало никаква пречка да даде кръвна проба за изследване, за което и му е издаден талон за медицинско изследването, но той не е сторил и това, като следва да се посочи, че този въпрос дори не се коментира нито в жалбата, нито в съдебно заседание.

Наложените кумулативни санкции са от категорията на абсолютно определените и размерът им не зависи от волята на АНО и съда, т.е. същите не подлежат на индивидуализиране, вкл. и в производството по чл.63б ал.3 от ЗАНН.

С оглед изложеното съдът намира, че по чл.174 ал.3 от ЗДвП са правилно установени и при налагане на административните наказания не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

В този смисъл наказателното постановление следва да бъде потвърдено, като обосновано и законосъобразно , тъй като не са налице основания за неговата отмяна или изменение.

Мотивиран така и на основание чл.63 ал.2 т.5 вр.ал.9 от ЗАНН от ЗАНН, съдът :

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-1085-002174/31.07.2023г., издадено от Началник група при сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - гр.Русе, с което на Н. И. П. с ЕГН ***** са му наложени административни наказания „глоба ” в размер на 2 000 лв. и ЛПУМПС за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174 ал.3 пр.2 от ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на жалбоподателя и АНО.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд - Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____